

„Milyen csodás főhősnő! Szenzációs olvasmány.”

– Louise Penny, *New York Times* bestsellerszerző

A MÁSİK NŐ

*Ráléphetünk a bűn útjára,
de a következményeket
nem tudjuk befolyásolni...*

Grand
Selection

HANK PHILLIPPI RYAN

HANK PHILLIPPI RYAN

A
MÁSİK
NŐ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Előbb-utóbb mindenkinek le kell ülnie
a következmények asztalához.*

Robert Louis Stevenson

1. FEJEZET

– NE VILÁGÍTSANAK MÁR A SZEMEMBE! És menjenek vissza a kordon mögé! Ez mindenkire vonatkozik! *Gyerünk!*

Jake Brogan, a bostoni rendőrség nyomozója rávillantotta elem-lámpáját a riporterek hadára, s az izzó hideg fénye egymás után vilá-gította meg az információra éhes arcokat az októberi sötétségben. Felismerte a riportereket, akiket a tévécsatornák küldtek. Azokat is, akiket a rádióadók. Ott volt az a fiatal újságíró is. *Hogy a fenébe értek ide ilyen gyorsan?* A folyópart fölött egy helikopter rotorja zúgott – a sajátjuk. Reflektorai rávilágítottak a nyilvánvalóra: ismét egy hosszú, munkával töltendő éjszaka áll előtte. És egy hétfő reggeli látogatás a gyászoló családnál. Már ha sikerül kideríteni, hogy ki volt az áldozat.

Egy holttest a folyó mellett. Ezúttal a Charles folyó partján, a régi dokknál. A nő lábai terpeszben hevertek a folyóparton összegyűlt faleveleken és a nedves aljnövényzeten; fekete harisnyáját sárfoltok csíkozták, egyik bőrcsizmájának a cipzárja le volt húzva. Oldalra bil-lent feje groteszkül festett az aljnövényzet összevisszaságában, geszte-nyebarna haja úgy terült szét, mintha egy punk Ophelia feküdne ott.

Milyen kár, hogy nem hívhatom fel Jane-t. Imádná ezt a sztorit.

Jake elemlámpájának sárga fénye a fiatal Tuckeren állapodott meg, aki jegyzetfüzetével a kezében egyre közelebb araszolt a holttesthez. Gumicsizmás léptek cuppogtak a folyóparti sárban, ami még mindig friss volt az utóbbi időben uralkodó borús, bostoni időjárás miatt.

– Hé, te ott, te firkász! *Kifelé!* Igen, rólad beszélek! Szerintem nem akarsz felhívni a szerkesztődet, hogy kifizesse az *óvadékosodat*.

– Sorozatgyilkossal van dolgunk?

Hűvös szél fújta felé a riporter magas, sipító hangját. A Boston Garden stadion tábláinak neonzöldje, a Zakim híd fehér sodronyköteleit megvilágító lila fénysugarak és a helikopter fényszóróinak éles, sárga fénye egy B kategóriás film karneváljává változtatta a helyet, ahol a holttestre letek.

– Sorozatgyilkosságként kezelitek? Szerintetek ugyanaz az elkövető? Ugyanúgy gyilkolták meg, mint a másikat?

– Ez az, mondd már meg, Jake! – követelte egy másik hang. – Két gyilkosság már sorozatnak számít?

– A néhány héttel ezelőtti meg a mai, az már kettő – csendült egy másik riporter hangja. – Mindkettő nőnemű. Mindkettőt a vízparton találták meg. Hidak mellett. Mindkettő hétvégén éjszaka történt. Mindketten halottak. Sorozatról van szó. Mi ezt írjuk majd meg. Talán legyen... „a Folyóparti Gyilkos”.

– Mi is ezt írjuk. A Hidas Gyilkos.

– Kiderítették már az első áldozat személyazonosságát?

– Mindenki kifelé!

Jake a hóna alá dugta az elemlámpáját, és felhúzta a bostoni rendőrök által viselt barna bőrdzsekijén a cipzárt. Riporterek, amint megpróbálják elnevezni a gyilkost. Micsoda örület! *Mit is szokott Jane mondogatni? Ha vérzik, akkor veszik? Ő legalább nem ilyen cikkeket ír.*

Egy sziréna hangja süvített végig a Causeway Streeten, majd a vörös csíkos mentőautó lerobogott a keréknyomok által sávozott úton. Minden fényképezőgép a mentőautó nyitott ajtaján keresztül kiáramló mentősök felé fordult.

Már nincs értelme rohanni, gondolta Jake. Órája hajnali 2:15-öt mutatott. Az áldozat már legalább három órája halott volt.

Éppen úgy, mint a másik nő.

Jane Ryland elhányta magát az ítélethirdetés után.

Csavart egyet nedves haján, majd eltartotta az arcától. Messziről elkerülte a tükröt, és közben azon elmélkedett, mennyi ideig rejtőzhet még a Suffolk megyei bíróság épületének női mosdójában. *Az örökké elég jól hangzik.* Végül mosolyt kényszerített az arcára, miközben a Channel 11 védőügyvédje megígérte a kamerák előtt Jane kollégáinak, hogy fellebbezni fognak az esküdtszék döntése ellen. Ezt követően levonultak a bíróság gránitlépcsőin. Az ügyvéd karja védelmezően ölelte Jane vállát, mintha egy milliódolláros bíróság kiszabása csupán az újságírással járó költség lenne, amit emelt fővel kell fogadni.

Jane hamarosan kényszeredett mosolyokkal találta magát szemben, átszervezték a megbeszéléseit, és borzalmas sztorikat kapott. Tévériporterként a karrierjének befellegzett. Jane megvédte az egyik informátorát, őt azonban senki sem védte meg.

Milliódolláros hiba, harsogták a címlapok. *Ryland bakot lőtt a prostitúciós ügyben.* A *Boston Weekly* nevezetű pletykalap „Baklövő Rylandnek” hívta őt.

Jane tudta, hogy nem hibázott. Szó sem volt tévedésről, ez azonban mit sem számított. Néhány nappal később kirúgták a Channel 11-től.

És az egész hazugságban az a legarcátlanabb, hogy úgy csináltak, mintha nem is az ítélet miatt lenne. Jane dühödten püfölte a klavirját. Egy keserű és hitetlenkedő hangvételű levelet írt barátnőjének, Amynek, akivel együtt voltak kezdő műsorvezetők Iowában. Amy nagyszerű állásajánlatot kapott Washingtonban, aztán Jane-t is megkeresték egy hasonló álláslehetőséggel Bostonból. Amy csillaga még mindig felfelé ívelt. Emellett – mint arra szüntelen emlékeztette is Jane-t – ő már férjnél volt.

Háromévnyi felvezetés és töméntelen ígéret után, gépelte Jane, azt mondják, hogy „más irányba” akarják vinni a politikai műsoraikat. Most komolyan? Nemsokára itt a választás. Ez a legjelentősebb esemény a Kennedy-ügy óta. Mégis milyen rohadt irányba tudnának menni ezzel?

Úgy sajnálom, Jane, drágám, válaszolta Amy. Valakinek el kellett vinnie a balhét. Mindenki utálja a tévériportereket. És mindenki utálja a tévét is. Valószínűleg én leszek a következő, ugye tudod? Rendes munkát kellett volna szerezniünk, csajsz!

És most Alex Wyatt – a Register helyi eseményekről beszámoló rovatának szerkesztője, az az Alex Wyatt! – rendes munkát akart ajánlani Jane-nek. Már amennyire ez annak számított. Legalább a Register főcímei objektívek voltak. *Az áruházlánc-tulajdonos megnyerte a rágalmazási pert.*

Egy pillanatra lehunyta a szemét, amikor eszébe jutott a dolog. Apa gondoskodna róla, ha arra kerülne a sor, sőt még azt is javasolná, hogy menjen haza Oak Parkba. Aztán valószínűleg arra biztatná, hogy iratkozzon be a jogra, mint Lissa, a húga, aki jegyben járt és jó kislány volt. Apa őt is támogatná, vagy legalábbis megpróbálná, de dr. Ryland sosem lenne képes elfogadni, hogy vereséget szenvedett a lánya. Jane magára maradt. És igenis boldogulni fog!

Ott ült Alex új, de már irathalmokkal elárasztott irodájában a Boston Registernél, körülötte a félig kicsomagolt dobozok összevisszasága, s minden erejével azon volt, hogy boldoguljon valahogy.

Azt kívánta, bárcsak nemet mondhatna. Bárcsak elhagyhatná a várost. Bárcsak megváltoztathatná a nevét. Bárcsak elfelejthetné az esküdszéket, és bárcsak elfelejthetné az ítéletet is. És bárcsak még egyetlenegyszer beszélhetne az édesanyjával.

De a valósághoz hozzátartozott egy húzós jelzalog a lakásán, a hirtelen extravagánsnak tűnő Audi TT részletei, a lejáró közüzemi számlák és az eltűnőfélben lévő végkielégítése. Egyszer készített egy szívszorító riportot a munkanélküliség borzalmairól. És most ő lett munkanélküli. Tisztában volt vele, hogy úgyis igent fog mondani Alexnek.

– Kezeskedtem érted a fejeseknél az ötödik emeleten. – Alex a falhoz illesztette bekeretezett újságíró-diplomáját, amit a Columbián szerzett, homlokára tolta drótkeretes szemüvegét, majd ceruzával bejelölte a falon a kép helyét. Mindeközben hátat fordított Jane-nek. – Megmondtam nekik, hogy nagyszerű munkát végzel terepen. Kemény vagy, de korrekt. Az biztos, hogy engem lepipáltál néhány sztori kapcsán. Emlékszel a kórházás dologra tavaly?

Naná, hogy emlékszem. „A kórházás dolog” egy egész éjszakán át tartó megfigyelés volt, miután egy politikus megsérült egy gyanús cserbenhagyásos gázolásban. Sem Alex, sem Jane nem volt hajlandó úgy hazamenni, hogy közben a másik kitarzott, és várakozás közben megosztottak egy feketekávéval. Jane titokban azon gondolkodott, hogy jóval többet is megosztana Alexszel, nemcsak a kávéval. Szerencsére, mint ahogy azt később bevallotta Amynek, ellenőrizte a férfi bal kezének gyűrűsujját. *Foglalt.* Öröm az örömben, hogy végül Jane készíthetett exkluzív interjút az áldozattal.

Alex még mindig beszélt.

– De mi itt az újságnál tiszteljük azokat a riportereket, akik megvédik az informátoraikat. Mi nem rúgjuk ki őket. Elmondtam nekik, hogy szerintem az informátorod cserbenhagyott.

Odafordult Jane-hez. Szemüvege ismét a helyén volt, a ceruza pedig a füle mögött.

– És ha már témánál vagyunk... Az ügyel kapcsolatban. Sellica Darden beszélt veled, igaz? Csak ő lehetett az informátorod. Akarsz róla beszélni? Kettőnk között marad.

Sem most, sem soha máskor.

– Az ügyvédek, tudod. A fellebbezés. – Jane a térdére simította fekete gyapjúszoknyáját, és gondosan lehúzta a szoknya szélét egészen addig, amíg az el nem takarta legjobb fekete bőrcsizmájának egy részét. Bárhova nézett volna, csak Alexre ne kelljen. Miért nincs az életben egy „Visszacsinálom!”-gomb? Jane-nek fogalma sem volt róla, hogy kockára teszi a karrierjét Sellica kedvéért. Próbált úgy beszélni, hogy ne hallatsszon ki a hangjából a szomorúság. – Nem tehetem. Tényleg nem.

Alex összehúzta a szemét.

– De nincs semmi, ami árthatna az újságnak, ugye? Semmi, ami rossz színben tüntetne fel bennünket? Nincs semmi másunk, csak a hírnevünk, ugye tudod?

– Persze – felelte Jane.

Hitel. Fűtés. Biztosítás. Étel. Anya azt mondta volna: „Jane Elizabeth, ne feledd, hogy amikor egy ajtó bezáródik előtted, az azt jelenti, hogy valahol kinyílik egy másik.”

– Bízhatok bennem, Alex. Tudom, hogy rájár a rúd az újságokra mostanában. Örülök, hogy Jake... Brogan nyomozó... felhívott és beajánlott. Igazán hálás vagyok a lehetőségért.

Csend telepedett a helyiségre.

Talán Alexnek mégis inába száll a bátorsága, mindegy, mit mondott neki Jake. Talán soha többet senki sem fog megbízni benne. Az esküdtszék tévedett, nem ő. Mégis, hogyan vehetné fel a harcot a látszattal? Jane megfogta fekete bőrtáskáját, készen arra, hogy elköltözik. Talán túl korai volt. Vagy már túl késő.

Alex egy pattogzó festésű radiátor tetejére helyezte a bekeretezett diplomát, majd nekidőlt a viharvert, fából készült íróasztalnak. Elmosolyodott, és végigfuttatta kezét a göcsörtös felszínen.

– Azt mondták, hogy maga T. R. Baylor, a Register alapítója használta ezt az asztalt régen. A Brink's kifosztása, Curley polgármestersége, a bostoni fojtogató. Az összes Kennedy. Tudod, felajánlottak egy másik asztalt is. De úgy éreztem, hogy az a helyes, ha megtartom ezt.

Jane visszamosolygott.

– Vajon T. R. mit gondolna a te online kiadásodról? És lehet, hogy van egy új bostoni fojtogató, csak őt Hidas Gyilkosnak hívják.

– Az évek telnek, a hírek mit sem változnak – jelentette ki Alex. – Az emberek meg aztán főleg nem. A Register is beszámol róla, de az biztos, hogy mi egyelőre senkit sem hívunk Hidas Gyilkosnak. Ki tudja, van-e egyáltalán bármiféle kapcsolat a gyilkosságok között? De persze nem értheted meg a jövőt, ha nem érted a múltat. Remélem, ez az asztal emlékeztetni fog majd erre.

Előszedett egy sárga jegyzetömböt az egyik iratkupacból maga mellől, átlapozta a felső oldalakat, aztán felmutatott egy kézzel rajzolt naptárt. Több ceruzával rajzolt négyszögben is a Jane név szerepelt.

– Na, mindegy – folytatta Alex, miközben rámutatott a beosztásra. – Nappalos vagy. Imádjuk a csapatmunkát meg a spórolást, úgyhogy Tuckkal fogsz osztozni az asztalon. Ő ír a „hidas gyilkosságokról”,

vagy hogy is nevezzük... Folyton kint van a terepen, úgyszólván valószínűleg egyáltalán nem is fogjátok látni egymást.

Felvették. A valódi Jane biztatóan megmoccant benne. *Majd megmutatom azoknak a seggfejeknek a Channel 11-nél!*

– Ez nagyszerűen... – kezdte.

– Hat hónapig próbaidőn leszel – vágott közbe Alex, miközben felfelé mutogatott a jegyzetömbjével. – Az ötödik emeleten azt mondják, így megy csak. Csatlakozol hozzánk?

Jane-nek sikerült kipréselnie egy tévéképernyőre illő mosolyt. Még akkor is, ha a „tévé” már nem volt benne a jövőjében.

– Van egy új riporteretek – felelte.

Egyenesen a szerkesztő szemébe nézett, és azt sugallta, nemcsak hogy ő a megfelelő ember a választásról szóló cikkek megírására, aki hajlandó megosztani az asztalon Tuckkal, bárki legyen is az, hanem igen értékes tagja is lesz majd a szerkesztőségnek. Olyan, aki nem követ el hibákat.

Alex szeme azonban már az iPhone-ja képernyőjére tapadt.

– Alex? – szólalt meg Jane ismét.

Ha már az első napon senkiként kezelte, nem sok reményt látott arra, hogy valóban olyan csapatmunkáról lesz majd szó, mint amit a szerkesztő ígért. De nézzünk szembe a ténnyel, Jane elvárásai alapból nem voltak valami magasak. Még mindig a Channel 11-től való elbocsátása felett érzett fájdalmát próbálta feldolgozni valahogy.

Sok idő eltelt azóta, hogy utoljára összetörték a szívét.

Jane nem búcsúzott el senkitől sem. Elment még egyszer a szerkesztőségbe, éjfél után valamikor. Összepakolta a videokazettáit, a névjegyeit, a rajongói leveleket és három aranyborítású szobrocskát, amikkel kitüntették. A dobozokat a brookline-i, barna homokkővel borított lakóház dohos pincéjébe zsúfolta. A következő két hétben

maga köré tekerte édesanyja egyik kötött stóláját, bekucorodott az ívelt bőrknapé sarkába, és a tévét bámulta. A képernyőt, ami többé már nem az ő felségterülete volt.

Ki sem lépett a lakásból. Nem válaszolt az e-mailekre, nem vette fel a telefont. Néhány alkalommal előfordult, hogy kicsit túl sok bort ivott.

Apa elég goromba volt, amikor felhívta, hogy elmondja neki.

– Biztos, hogy *rosszul* csináltál valamit – jelentette ki.

Nem baj. Még ennyi év után is hiányzik neki anya – Jane tudta ezt. Ő is ugyanígy érzett.

A fenti szomszéd, Mrs. Washburn bekopogott Jane-hez a levelekkel, és hozott a híres sajtos tévétájából is, ami Jane kedvence volt. A kis Eli, a gondnok nyolcéves fia, aki rajongott Jane-ért, megpróbálta elcsábítani őt egy Xbox-maratonra. Steve és Margery, az egykori producere és fotósa fehér tulipánokat küldtek, illetve egy kártyát, amire azt írták, hogy „A tévé lúzereknek való”, és meghívták sörözni.

„A tévé lúzereknek való” – ez megneveztette. Egy másodpercre körülbelül.

Munkanélkülisége harmadik hetére elege lett. Kikapcsolta a tévét, kidobta az üres pizzásdobozokat, és megnyitotta a laptopján az önéletrajzát. Másnap felhúzta a redőnyöket a nappaliban, lecipelte az olvasatlan újságokat, aztán tüsire vágatta tévés hosszúságú – a fodrász szerint dióbarna – haját. Vadul nekiesett a lakásban található négy szekrény átrendezésének, és bedobta egy adománygyűjtő konténerbe azokat a blézereket, amiket a felvételek alatt viselt. Meghallgatta az összes hangüzenetét. Az egyiket Jake hagyta. A Registeres állással kapcsolatban kereste.

És most Jane lehetőséget kapott egy állás betöltésére. Olyan a dolog, amilyen.

– Ne haragudj, Jane, válaszolnom kellett erre az üzenetre. Szóval? Tudsz holnap kezdeni?

Alex elsötétítette az iPhone villogó képernyőjét, majd tweedhású zakójának zsebébe gyömösölte a telefont. Nemrég léptették elő rangidős politikai riporterből szerkesztővé, mivel a Register részletesen be akart számolni a közelgő választásról. Egykor Jane egyik legkeményebb ellenfele volt. Most pedig Alex Wyatt – „Szexi Alex”, ahogyan Amy szokta hívni – a főnöke lesz majd.

Jane képtelen volt nem észrevenni a helyzetben az iróniát. A nagy reményű Jane Ryland, a díjnyertes oknyomozó riportert. Szédítő sebességgel frontálisan ütközött, és harminckét éves korában képes volt elcseszni a karrierjét. Valószínűleg országos rekordot döntve vállalt kudarcot. Még mindig ott ragyogott arcán a mosoly, s úgy tett, mintha nem venné észre, hogy új főnöke tudomást sem vesz róla.

– Van egy új riportertek – ismételte meg Jane.

Most már csak annyi volt hátra, hogy mindezt bizonyítsa is.

2. FEJEZET

– HOGY MIT AKARSZ?

Jane-nek nehezeére esett nyugodt hangon beszélnie. Ez volt új életének második napja. Kedd reggel negyed tíz volt, és az optimizmussal kapcsolatos esküje máris töredezni látszott. Alex nekidőlt kaotikusnak tűnő íróasztalának, majd odanyújtott Jane-nek egy vaskos aktát. A lehetetlent kérte tőle.

Találja meg Moira Kelly Lassitert? *Mégis hogyan?*

Csupán egy órával ezelőtt történt, hogy Jane bérletet váltott a Riverside állomáson, majd gyorsan vett egy híg kávé a kíváncsiszkodó eladótól a Java Jim's kávézóban.

– Nem maga...? – kérdezte az eladó fürkész tekintettel.

– Nem.

Jane majdnem elsírta magát. *Már nem.* Mintha mindenki őt bámulta volna. Mindenki tudta, hogy Jane tévés volt. És most mindannyian azt gondolták, hogy hibázott.

– Dehogynem! – kiáltotta utána a férfi. – Levágatta a haját, de maga az, aki...

Jane azonban ekkorra már átjutott a beléptető kapun a peronra, és az új élete felé tartott. Belépett az újonnan nyílt ajtón. Felpillantott az égre, az anyja felé. *Vettem az adást!*

Miközben a vonat átrobogott Brookline sárguló juharfái alatt, majd besüvített a föld alá, Jane széthajtotta a Register aznapi számát. Próbált nem belekönyökölni a melléte szundikáló utasba. A Hidas Gyilkos dolog volt a főoldalon, természetesen. *Vajon Jake...?* Azt kívánta, bárcsak felhívhatná őt. Bárcsak megkaparinthatná a sztorit.

Szíve beleremegett a gondolatba, annyira csábította. Talán csak egy rövidke hívás, csak hogy... *Szó sem lehet róla!* Lapozott egyet. Elhessegette Jake-et a gondolatai közül. Most az új állására kell koncentrálnia, nem pedig egy lehetetlen kapcsolatra. Nem az egyetlen olyan férfira az elmúlt évből, aki miatt – *Alex óta elsőként* – azt kívánta, bárcsak...

Nem! Munkára fel!

Lassiter kormányzó állt az élen a közvélemény-kutatások szerint, legalábbis a Register legfrissebb információi ezt mutatták. Közeledett a választás. Lassiter felesége ismét lemondta a találkozóit. Gable kampánya nehézségekkel küzdött. Semmi bonyodalom. Semmi figyelemre méltó dolog. A Registernek szüksége volt egy interjúra Moira Lassiterrel.

Átvágott a zsúfolt úton a Register hatemeletes, sárga téglás irodaépülete felé. Miközben kinyitotta a nehéz üvegajtót, megpróbált gyorsan és némán lelket önteni magába. Az ügyvédek megígérték, hogy megfellebbezik az ítéletet. Talán Sellica meggondolja magát. Kiköszörülhetné a Jane becsületén esett csorbát. A Channel 11 könyörögne, hogy visszavehesse őt.

És az ezt követő napon különösen kedves lenne a Java James pasasához.

Jane lehúzta a biztonsági kapunál új azonosító kártyáját, odaintett a recepción üldögélő biztonsági őrnek, majd megnyomta a felvonó gombját. A biztonság kedvéért megismételte a mozdulatot. Megbirkózik ezzel az újságírók kihívással, éppen úgy, mint ahogy eddig minden mással is. Egyes-egyedül.

Most azonban, hogy megkapta első feladatát, szinte lehetetlennek tűnt végrehajtani a tervet. Felemelte a kezét, hogy megigazítsa a haját. Az ideges mozdulat még az újságíró-iskolában rögződött belé – csakhogy a haja már nem volt ott.

– Szóval, Jane? – Alex megkerülte az asztalt, és próbálta rátukmálni Jane-re az aktát. Rojtos félcipőjében, drótkeretes szemüvegében és lazán megkötött nyakkendőjében a rendezetlen, ám vonzó Alex még mindig inkább tűnt szélfúttá hajú, megnyerő utcai riportternek, mint nagy hatalmú szerkesztőnek. Felesége (aki miatt kihúzhatták Alexet a Boston legkapósabb agglégényeit felsoroló listáról) valami nagyvállalatnál dolgozott vezető beosztásban. – Itt van az anyag, amit Gus előásott neked az archívumból. Van egy csomó fotó is. Gondolod, hogy meg tudod őt találni?

Nem, felelte volna legszívesebben Jane. *Nem tudom „megtalálni” Moria Kelly Lassitert, mert nem tűnt el. Ő csak... hazament.* És elég egyértelmű, hogy nem akar előbújni. Arról nem is beszélve, hogy Alex a jelölt *feleségét* akarja rásózni? Mintha csak valami pletykarovatba írna a felső tízezerről? Nem valószínű, hogy címlapra fog kerülni a cikk.

– Alex, lehet, hogy egyszerűen csak elfáradt. – Talán, ha óvatosan fogalmaz, el tudja vetetni főnökével az ötletet. – Talán Moria nem szereti a kampányokat. Nem minden politikus felesége hajlandó ott állni a háttérben, hogy csodálattól csöpögő tekintettel bámuljon a férjére.

Jane felhúzta fekete garbójának az ujját, és örömmel nyugtázta, hogy Alexen is farmer van. Az újságírásnak megvannak a maga pozitívumai, már ami az öltözködést illeti.

– Talán meg kellene néznem a kampány finanszírozására átutalt adományokat, vagy azt a szakszervezeti dolgot. A bűnügyi jogszabályt. Moira Lassiter után koslatni nem tűnik valami... érdekesnek.

Alex már azelőtt elkezdte rázni a fejét, hogy Jane akárcsak a mondokája feléig eljutott volna.

– A többi politikai szakújságíróm már foglalkozik ezekkel. De úgy tűnik, hogy Moira hirtelen kikerült a képből. Mi van, ha épp felvarratja a ráncait? Nagyszerű sztori. Esetleg elvonóra ment? Fenomenális sztori – számolta ujjai segítségével a lehetőségeket a szerkesztő. – Fáradt? Unott? Depressziós? Beteg? Boldogtalan? Ez mind címlapra való dolog. Számíthatok rád ebben, ugye?

– Ó, persze, Alex – felelte Jane. Hajához emelte a kezét, majd ismét leengedte. Ő itt most újonc, és a hangsúly a csapatmunkán van. – Körbetelefonálok, szaglászok egy kicsit, aztán meglátjuk, mi van.

– Nagyot szóljon! – Alex feltartotta két ujját egy zaklatottnak tűnő férfinak, aki épp most ért oda az üvegfalú irodához. *Két perc*, tátogta neki némán, majd visszafordult Jane-hez. – Minden rendben?

– Keresztül kell verekednem magam a Lassiter programját szervező gorgókon. Ha ők nemet mondanak...

– Az azt jelenti, hogy egy másik ajtó kinyílik valahol, nem igaz? – Két vörös lámpa villogott az Alex asztalán álló telefonon, az interkom is rezegni kezdett, és ott volt az ajtóban várakozó férfi is. – Számítunk rád, Ryland. Derítsd ki, mi történt Moira Kelly Lassiterrel!

3. FEJEZET

MÉG VISSZHANGZOTT A CSENGŐ AZ ELŐSZOBÁBAN, amikor Kenna Wilkes kinyitotta a gesztenyebarnára festett bejárati ajtót. A terebélyes, fából készült verandán ott állt a legvonzóbb férfi, akit Kenna valaha is látott. Elegáns. Előkelő. Ezüstszínű haj, drága öltöny.

Te jószágos ég!

Babrálni kezdett vékony, fehér pólójával, s betúrte új farmerjének szélébe a csípőjénél, aztán felnézett a férfi szigorú tekintetébe. A kormányzó, Owen Lassiter. *A volt* kormányzó.

A férfi válla felett átpillantva meglátta a kíséretét is. A kormányzó mögött egy fiatal férfi állt, aki bézs színű nadrágot viselt, ingére pedig egy zöld, LASSITERT SZENÁTORNAK! feliratú kitűzőt erősített. Fémből készült, csipeszes írótablát szorongatott. Egy fényes, fekete autó állt a feljáró végén, aminek még világítottak a fényszórói. Az utca túloldalán egy kék és ezüstszínű furgon állt, amire hatalmas, vörös betűkkel a 11-es számot festették.

– Kenna Wilkes? Szeretném bemutatni Owen Lassiter kormányzó urat – szólalt meg a fiatal férfi olyan hangon, mintha csak valami hivatalos eseményt jelentene be. – A kormányzó úr...

– ...indul a szenátorválasztáson, mint ahogyan azt esetleg hallotta, Mrs. Wilkes – szakította félbe kampánystábjának tagját Lassiter nyájas, ám erőteljes hangja.

Kenna habozott, majd elfogadta a férfi kinyújtott kezét.

– Épp a keddi körutamon vagyok – folytatta Lassiter. – Abban reménykedem, hogy olyan regisztrált választókkal találkozhatok, akik még nem döntöttek arról, hogyan szavaznak majd.

A kormányzó úgy nézett Kennára, mintha ő lenne az egyetlen választó Devertonban.

Kenna egy fehér selyemszalaggal kötötte hátra arcába hulló, szőke tincseit. Ajkát rózsaszín szájfénnyel emelte ki, arccsontjára pedig egy leheletnyi pirosítót rakott. Pólója és farmernadrágja között napbaránított volt a bőre. Keze még mindig Lassiterében volt.

– Ha esetleg van néhány perce, Mrs. Wilkes, talán válaszolhatok néhány, az állammal és az országgal kapcsolatos céljainkat érintő kérdésére. A Gable-kampánnyal ellentétben mi nem negatív szavakkal és megfélemlítéssel operálunk – a jó érdekében akarunk cselekedni Washingtonban. – Lassiter gyengéden megszorította Kenna kezét, mely mozdulatot a nő egészen biztosan atyáskodónak érzett volna, ha nem lett volna annyira elbűvölve. – Mindez azonban természetesen csak az ön segítségével valósulhat meg.

Kenna nem volt felkészülve rá, hogy a kormányzó ilyen karizmatikus személyiség. Hogy ilyen lehengetlő. Tudott róla, hogy a férfi azon a délutánon három és négy óra között a környékre látogat majd, hogy a „Lassiter a körzetért!”-kampány keretein belül személyesen is találkozzon a választókkal. Láta már őt a tévében is. De egyetlen képernyő sem bizonyulhatott elegendőnek arra, hogy hűen tükrözze a valóságot.

– Ki ez?

A négyéves Jimmy betotyogott az előszobába, majd Kenna combjához nyomta a fejét. Egyik kezében egy Tonka billenős teherautó volt, a másikban pedig egy félig megevett mogyoróvajás szendvics.

– Valószínűleg egész Massachusettsben ő az egyetlen, aki nem tudja – nevetett fel Kenna. Visszahúzta a kezét, hogy összeborzolja Jimmy fekete, göndör fürtjeit. Vissza kell nyernie az uralmát saját maga és az egész szituáció fölött is. – Persze ő még csak négyéves. Nem élt még, amikor ön kormányzó volt.

– Szia, nagyfiú! – köszönt Lassiter. Lehajolt, ezzel közelebb került mind Kennához, mind Jimmyhez. – Owen vagyok. Klassz autód van!

Kenna belélegezte a kormányzóból áradó citrusos, fűszeres illatot. Amikor a férfi felnézett rá, képtelen volt kiolvasni a tekintetéből a gondolatait.

– Ön igazán szerencsés, Mrs. Wilkes. A feleségemnek, Moirának és nekem nincsenek gyerekeink.

Szerencsés? Én nem pont így fogalmaznék.

– Szeretnének bejönni? – öltött szívélyes mosolyt Kenna. – Végtére is ön nem idegen.

– Köszönöm, Mrs. Wilkes! – felelte Lassiter. – Nem maradunk sokáig.

– Kenna.

– Kenna – ismételte meg a kormányzó.

A férfi odafordult az assisztenséhez.

– Trevor? Körülbelül... – Megerősítésképp rápillantott Kennára. – ...tizenöt perc?

Trevor felemelte a tábláját, ami nyilvánvalóan egy jel volt egy láthatatlan személynek, aki a fekete terepjáróban ült. A fényszórók kialudtak. Ám ekkor kinyílt a Channel 11 furgonjának az ajtaja.

Kenna fedetlen lábak és fekete magas sarkú cipők tulajdonosát látta kiszállni az anyósülésről.

– Mrs. Wilkes? – szólalt meg Trevor. – A Channel 11 ma figyelemmel kíséri a kampányunkat. Beleegyezne, hogy ők is bemenjenek?

Szó sem lehet róla.

– Inkább ne. Remélem, nem gond. Nem örülnék neki, ha felvételeket készítenének rólunk – mutatott Kenna idegesen a hajára és a nadrágjára.

– Nem lesznek kamerák. – Lassiter rövid ideig összehúzott szemmel bámult segédjére, aki teátrális mozdulattal lefelé fordította hüvelykujját a híradós furgon felé. A magas sarkút viselő lábak eltűntek a furgonban, az ajtó becsapódott. – Közönség nélkül beszélgetünk majd. Csak mi ketten.

A férfi arckifejezése meglágyult.

– És Jimmy.

Lassiter elhallgatott, amikor Trevor mobiltelefonja megszólalt.

– Várj egy perctet! – mondta az asszisztens a telefonba. – Kormányzó úr? A program. Maitland megint talált egy problémát a...

– Mondd meg Rorynak, hogy azt üzenem, intézze el. Többet ne szakítsanak félbe! – lépett be a kormányzó a házba.

– Látod, Alex? Épp ott! Az a magas, huszonéves csaj a vörös kabátban. – Jane úgy helyezte el a fényes fotókat a szerkesztő zsúfolt asztalán, mintha csak pasziánszhoz rakná ki a lapokat. Ujját rányomta az elmosódott karmazsinszínű képre. – Legalább öt helyen megtaláltam ezt a nőt a képeken, amiket Gus szedett össze a régi felvételek közül. Próbáltam még többet találni, majdnem egész nap lent keresgéltem az archívumban. Minden egyes alkalommal a kordon mögött áll,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

de a tömeg előtt. Nézd csak! Lent Cohassetben. Fent Lawrence-ben. Még Worcesterben is, pedig az messze van.

Jane Alexre pillantott, és próbált olyan jeleket találni, amik arról árulkodtak, hogy a szerkesztő egyetértett a megérzéseivel. *Vicces, hogy most egy csapatban játszunk, ahelyett, hogy nyilatkozatokra vadásznánk egymással hadakozva. Vajon miért nem akart tévés riporter lenni sosem? Azok a vállak. Azok a kobaltszínű szemek. Az a dús haj.* Jane kinyújtott kézzel próbálta meggyőzni főnökét, miközben majdnem hozzáért.

– Én mondom, Alex, nagyon is úgy néz ki, hogy ez a nő...

– Egy újabb Lassiter-mániás. – Alex hitetlenkedve rázta a fejét. – Esetleg valami politikai aktivista. Munkát akar a fővárosban. Azt akarja, hogy Lassiter a kollektív törvényjavaslat mellett tegye le a voksát. Választás van. Mindenki akar valamit.

– De mi van, ha kavarnak egymással? Nézd csak meg a Cohassetben készült fotót. Látod, hogy néz rá? Ez... – Jane elhallgatott, majd tanulmányozni kezdte a fotót. – ...vágyakozás. Mi kell még?

– *Tényleg jól néz ki.* – Alex levette a szemüvegét, aztán az asztalon álló lámpa alá tartotta a fotót. Széles, arany jegygyűrűje megcsillant a rávetülő fényben. – Tévedés ne essék.

Tévedés ne essék? Most ez valami poén akart lenni? Jane nem szokott tévedni, a fenébe is már!

Felemelt egy másik fotót.

– Ki venné fel odakintre ezt a testhez álló ruhát? Októberben? Legalább harminc évvel fiatalabb, mint Lassiter. És olyan feltűnő, mint egy világítótorony. Szerinted tényleg csak állampolgári kötelezettségeit végzi?

– Lehet valaki bombázó és politikai aktivista egyszerre, Ryland. – Alex visszacsúsztatta a fotót a többi közé, lenyomta a köteget a